

SAVATIE BAȘTOVOI

Lumina celuilalt

Cuvinte pentru liniștire

Coperta: Ierom. Savatie Baștovoii

© Ierom. Savatie Baștovoii

© Editura Cathisma, pentru prezenta ediție,
București, 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BAȘTOVOI, SAVATIE

Lumina celuilalt / Savatie Baștovoii – București: Cathisma, 2021
ISBN 978-606-8272-38-2

CATHISMA

Oamenii au părăsit munții, dealurile umbroase, marea și pajiștile liniștite pentru a se muta la orașe. Aici au apă care curge la o atingere de mână, răcoare prin telecomandă, căldură fără fum și lumină fără soare. O dată pe an plătesc din economiile muncite în restul anului pentru a călca nisipul mării, iarba muntelui și pentru a trage în piept aerul liber din afara orașelor. Ei denumesc această ocupație Vacanță. Corpurile lor nu strălucesc de îndemânare, ei își plătesc oameni care să-i ajute să urce pe cal, plătesc instructori care să le țină picioarele pe schiuri, își pun căști și scuturi la genunchi și coate pentru a nu le lovi de pietre. Oamenii nu mai pot merge pe creste fără a simți pericolul, se împiedică în iarbă și ajung la urgență dacă se ating de o floare necunoscută.

Corpurile celor de demult erau frumoase, mlădioase și îndemnatice pentru că munceau. Corpurile de azi sînt leneșe și cea mai mare grijă a oamenilor a ajuns propria grăsime, încheieturile slabe sau fleșcăiala timpurie a pielii. Sufletele parcă au ieșit și ele din trupuri și bîntuie prin păduri, adorm pe flori, ne cheamă înapoi în liniștea de altădată.

Omul este cea mai neînțeleasă faptură din cîte a făcut Dumnezeu pentru că își face rău singur și nu primește grija și iubirea celui ce vrea să-l ajute.

2

Cînd vine vorba de iertare, iertăm orice la celălalt, dar nu putem ierta partea în care ne regăsim cel mai mult. Observați ce nu ați putut ierta la celălalt și veți vedea că nu iertați faptele și păcatele de care voi înșivă suferiți. Singura noastră teamă e teama de noi înșine. Ne temem

de noi înșine ori de cîte ori ne întîlnim în altcineva – atunci se descoperă adevărata dimensiune a suferinței și singurătății noastre. A iubi pe aproapele ca pe tine însuși nu înseamnă să-i duci portocale la spital, ci să-l ierți așa cum tu însuși ai vrea să fii iertat.

3

Ce este singurătatea? Nimic altceva decît starea de ne iubire. Ne simțim singuri nu atunci cînd sîntem singuri, ci atunci cînd nu sîntem iubiți. Sau nu iubim. Iubirea se varsă asupra celui iubit oriunde ar fi el. De aceea singurătatea nu este o condiție care ține de împrejurări, ci de inima fiecăruia. O inimă iubitoare nu este niciodată singură. Dacă oamenii ar simți iubirea lui Dumnezeu și ar putea răspunde cu iubire, cuvîntul „singurătate” nu ar fi existat. Singurătatea este sinonimul filosofic al egoismului. Așa cum iubirea este sinonimul dăruirii

de sine. Nu lăsați niciodată singurătatea să vă copleșească inima. Însingurați-vă doar pentru a face foc în inimă, ca să puteți încălzi cu acest foc și pe alții.

4

Sensibilitatea e un dat natural, dar păcatele pot împietri chiar și cea mai fină inimă. Împietrirea face imposibilă iubirea. Este groapa neagră a singurătății în care cad cei mândri. A-ți plînge singur de milă, a te simți rănit de cuvintele aspre care ți se aruncă nu înseamnă deloc a fi sensibil, ci doar slăbit de propriul amor de sine. A vedea necazurile și nevoile altora mai mult decît pe ale tale – aceasta înseamnă sensibilitate. Dacă te-ai împietrit pînă într-atît încît nu te mai poți ruga, fă milostenie omenească: rugăciunea către Dumnezeu și mila către aproapele sînt singurele căi de a-ți înnobila sufletul. Primul și cel mai suprem act de miloste-

nie este să nu judecăm, să dăruim iertare. Nimic nu împietrește inima ca judecarea păcatelor străine. O inimă ușoară este inima care s-a eliberat de grija pentru faptele altora. În lume nu e nimic mai frumos decît un suflet sensibil care dăruiește iubire.

5

Un om care umblă pe asfalt miroase a asfalt. Un om care umblă prin frunze miroase a frunze. Un om care privește prin parbriz are privire de sticlă. Un om care se apleacă peste un izvor te privește ca o apă. De la copaci tragi în tine statornicie, de la cerul înstelat tragi nemărginire. Purtăm în noi locurile și lucrurile în mijlocul cărora trăim.

Cine se mai miră că nu mai avem nimic de dăruit, că privirea nu mai cîntă și vorbele nu mai alină? Faceți-vă timp pentru copaci, pentru apă, pentru stele. Liniștea nopții dă sens gălăgioasei zile.